

John & Yoko: One to One

Direcció i guió: Kevin Macdonald, Sam Rice-Edwards **País:** Regne Unit **Durada:** 100 min
Any: 2024 **Gènere:** Documental **Intervencions de:** John Lennon, Yoko Ono **Música:** John Lennon, Yoko Ono **Fotografia:** David Katznelson **Distribuidora:** Versión Digital **Estrena a Espanya:** 10/06/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

El món musical, personal, artístic, social i polític de John i Yoko en el context d'una era turbulenta en la història nord-americana i a Nova York el 1972. Al centre hi ha el concert benèfic One to One per a nens amb necessitats especials, l'únic concert de llarga durada de John Lennon entre l'últim concert dels Beatles el 1966 i la seva mort. S'hi inclou una gran quantitat d'arxius de Lennon mai vistos abans, trucades telefòniques personals, pel·lícules casolanes filmades per John i Yoko, així com material restaurat i remasteritzat del concert One to One amb àudio remesclat supervisat per Sean Ono Lennon (FilmAffinity)

CRÍTICA

31/08/2024 - VENICE 2024: El frenètic i divertit documental de Kevin Macdonald i Sam Rice-Edwards és tan bo que et fa oblidar la versió d'Imagine de Gal Gadot

Vet aquí un altre documental sobre **John Lennon**, però no un qualsevol, sinó un que, per alguna estranya raó, fa la sensació de ser just el que tots necessitàvem a les nostres vides. Es tracta d'una obra sorprenent, commovedora i divertida, de les que fan que aquesta mena de figures icòniques es percebin com més properes. Aquí tots són humans, fins i tot el sempre misteriós **Bob Dylan**. I no és broma, ja que se'ns dona l'oportunitat de veure com es rebusca literalment entre les seves escombraries.

Això és precisament el que es dedica a fer un "dylanòleg" reconvertit en assetjador dels que destapen galledes d'escombraries, i la veritat és que la totalitat de la història d'**A. J. Weberman** constitueix un exemple perfecte de per què **One to One: John & Yoko**, que ha estat projectada fora de competició a Venècia, val tant la pena. Els directors **Kevin Macdonald** i **Sam Rice-Edwards** no tenen pressa, ja que es prenen el seu temps a tractar de conèixer a fons tots els estraforis personatges que van fer de Nova York una ciutat tan irresistible per a Lennon i **Yoko Ono** als anys setanta. També es prenen el seu temps per escoltar les converses més estranyes. De fet, s'explica una deliciosa —i absolutament absurda— història sobre unes mosques que es necessiten desesperadament per a una obra d'art i, per si no n'hi hagués prou, la trama es va desenvolupant més i més, amb diferents persones buscant-les per tota la ciutat.

No hi ha dubte que la vida que tots dos van decidir portar a Nova York durant un temps va ser molt estranya i caòtica, i potser per això els agradava tant. [...]

Després de deixar enrere els seus dies amb els **Beatles**, Lennon es llança a nous projectes. Fa el que creu correcte i se li acudeixen les idees més desgavellades. Resulta fascinant ser testimonis del dia a dia de dos artistes que no estan gens confusos ni perduts. Exploren i diuen el que pensen, de manera que, per primera vegada en anys, i havent deixat enrere l'assetjament constant que patien al Regne Unit, comencen a sentir-se veritablement lliures. Resulta gairebé estrany veure una de les estrelles més grans del món presentar-se en persona en tots aquests actes polítics, parlant amb la gent i posant-se a la seva disposició. Potser el que li va passar a Lennon després va canviar aquestes interaccions per sempre, però aquesta pel·lícula no tracta de la mort, sinó de la vida i de la importància de no perdre mai la curiositat.

I, en aquest cas, es fa tot amb la companyia de la parella. De fet, rectifiquem: no som davant d'una altra pel·lícula més sobre John Lennon, ja que Yoko Ono ocupa un lloc central, i no només cantant, sinó també presentant la seva pròpia versió de la història que tantes vegades hem escoltat. Aquesta jove a qui molts es referien com "la japonesa lletja", que va ser amenaçada per una majoria de fans que la rebutjaven, recupera la seva força i camina orgullosa per Salem, "la ciutat de les bruixes". I ho fa amb ell.

Després hi ha el concert en si, el primer de Lennon des que va deixar de formar part dels Beatles, un esdeveniment dels que posen la pell de gallina, fins i tot avui dia. Durant la projecció per a la premsa, breument interrompuda per una alarma d'incendi, el públic va rebre Lennon amb aplaudiments. En condicions normals, molts periodistes cansats haurien agraït una distracció així, però no aquesta vegada, ni durant aquesta pel·lícula. Volien tornar a escoltar la veu d'un home que sempre cantava mastegant xiclet, volien riure's de la seva idea d'"alliberar algunes persones" de la presó durant la projectada gira Free the People. Un somiador, sens dubte, però potser no l'únic.

Marta Bañaga - cineuropa.org